

Kniha Daniel – osmdesát devět

Odhalování falešných nauk: Historické zkoumání „ustavičné“ v adventismu

Jeff Pippenger

2024-02-22

V osmdesátém prvním článku této série článků o knize Daniel jsme uvedli pasáž z Manuscript Releases, svazek 20, 17–22, kde sestra Whiteová jasně označuje, že učení, podle něhož „každodenní“ představuje Kristovu svatyni, bylo starším Prescottovi a Daniellsovi předáno „anděly, kteří byli vypuzeni z nebe“. Jejich mylnou představu o „každodenním“ ve skutečnosti výslovně nepojmenovává tak, jak jsem to učinil já, avšak historický záznam naprosto jasně ukazuje, že právě toto se snažili ustanovit jako pravdu. Usilovali o přepsání částí knihy Uriáše Smithe Daniel and the Revelation, které podporují chápání „každodenního“, jež ona v Early Writings, strana sedmdesát čtyři, označuje jako správný názor.

W. W. Prescott vydával periodický časopis nazvaný The Protestant, jehož jediným tématem bylo vyzdvihování falešného názoru na „ustavičnou“. On a předseda Generální konference A. G. Daniells se stali satanovým předvojem v pokračování Prescottova úsilí o ustanovení tohoto falešného učení jako ortodoxního názoru v adventismu, avšak dokud byla Ellen White naživu, byl jejich úspěch v tomto satanském úsilí zadržován. V roce 1931 Daniells uvedl, že právě v tom roce, kdy byla napsána pasáž z Manuscript Releases (1910), měl on (Daniells) rozhovor se sestrou White o předmětu „ustavičné“ a že jej přivedla k přesvědčení, že jeho i Prescottův názor byl správný.

Je důležité porozumět těmto dějinám, neboť nyní začínáme uvažovat o vzrůstu poznání, který přišel v roce 1989, kdy byly odpečetěny posvátné reformní linie a posledních šest veršů jedenácté kapitoly Danielovy. Aby bylo možno rozpoznat světlo, které bylo přineseno rozpadem Sovětského svazu jako naplnění čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Danielovy, je nezbytné, aby „ustavičná oběť“ i prorocké dějiny, jež jsou „ustavičnou obětí“ znázorněny, byly správně pochopeny, neboť tyto dějiny znázorňují opakování oněch dějin ve verších čtyřicet až čtyřicet pět jedenácté kapitoly Danielovy. Tyto verše ukazují, že poselství, jež je v těchto verších odpečetěno, jsou „zvěsti od východu a od severu“, které přivádějí konečné pronásledování Božího lidu.

Avšak zprávy od východu a od severu ho znepokojí; proto vytáhne s velikou zuřivostí, aby hubil a zcela zahladil mnohé. A postaví stany svého paláce mezi moři na slavné svaté hoře; avšak dospěje ke svému konci a nikdo mu nepomůže. Daniel 11,44.45.

Poselství čtyřicátého verše, které bylo odpečetěno při rozpadu Sovětského svazu v roce 1989, je poselstvím pozdního deště, jež způsobí, že papežství (král severu) „vytáhne s velikou zuřivostí, aby mnohé zahubil a úplně vyhladil.“ „Zvěsti“ jsou v prorockém smyslu poselstvím.

A jak budou kázat, nebudou-li poslání? Jak je psáno: Jak krásné jsou nohy těch, kteří zvěstují evangelium pokoje a přinášejí radostnou zvěst o dobrých věcech! Římanům 10,15.

Poselství pozdního deště je poselstvím předkládaným Božími strážci posledních dnů, kteří zpívají píseň o vinici a píseň Mojžíšovu a Beránkovu.

Jak jsou krásné na horách nohy toho, jenž přináší radostnou zvěst, jenž zvěstuje pokoj; jenž přináší radostnou zvěst o dobrých věcech, jenž zvěstuje spásu; jenž praví Siónu: Tvůj Bůh kraluje! Tvoji strážní pozvednou hlas, společně budou zpívat; neboť uvidí z očí do očí, až Hospodin znovu přivede Sión. Izaiáš 52,7. 8.

„Zvěsti“ ve čtyřicátém čtvrtém verši jedenácté kapitoly Daniela rozzuří člověka hříchu a bude dovršen poslední papežský krvavý masakr. Tím poselstvím je poselství třetího anděla, které při brzy přicházejícím nedělním zákonu zesílí v mocné volání.

„Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nepoznal závaznost čtvrtého přikázání. Když však bude vydán výnos vynucující zachovávání padělané soboty a hlasité volání ‚třetího anděla‘ bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude hranice mezi falešným a pravým jasně vymezena. Tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, přijmou znamení šelmy.“ Signs of the Times, 8. listopadu 1899.

„Zprávy od východu a od severu“, které rozzuřují papežství, při nedělním zákonu zesílí v mocné volání, a toto poselství je poselstvím pozdního deště, které začalo 11. září 2001. Výraz „mocný hlas“ je prorocký termín, který představuje vzrůstající moc.

„Pravda pro tento čas, poselství třetího anděla, má být hlášána mocným hlasem, což znamená se vzrůstající silou, jak se přibližujeme k velké závěrečné zkoušce.“ The 1888 Materials, 1710.

„Zvěsti“ ve čtyřiačtyřicátém verši jsou poselstvím pozdního deště těsně před uzavřením lidské doby milosti, když Michael povstane. Je to totéž poselství pozdního deště, které přišlo 11. září 2001, avšak vzroste v hlasité volání neboli mocný hlas, když bude sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetěno a Duch svatý bude tehdy vylit bez míry. Je to totéž poselství pozdního deště, které vyznačilo období zapečetění sto čtyřiceti čtyři tisíc.

Je to poselství pozdního deště, které bylo paděláno poselstvím „pokoj a bezpečnost“, jež předkládá laodicejský adventismus od příchodu „osla“ až do příchodu „lva“. Období mezi 11. zářím 2001 a brzy přicházejícím nedělním zákonem vyznačuje duchovní smrtelné lože pro laodicejský adventismus, a ti, kdo jsou souzeni poté, co je souzen Boží dům (Jeruzalém), umírají v témže hrobě. Smrtelné lože laodicejského adventismu se nachází mezi oslem a lvem a poselství, které je odmítáno a působí jejich smrt, jsou „zvěsti od „východu“ (symbol islámu) a od severu (symbol papežství). Je to totéž poselství, které je poselstvím třetího anděla.

Posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel, které byly odpečetěny v čase konce roku 1989, je poselstvím pozdního deště, jež je hlášáno v době, kdy je současně hlášáno falešné poselství pozdního deště o „pokoji a bezpečnosti“. Zkouška pozdního deště nejprve přichází na Boží dům, neboť tam začíná soud, a poté přichází na druhé stádo mimo Boží dům. Z tohoto důvodu je nezbytné porozumět „lži“, která byla uvedena do laodicejského adventismu ve třetí generaci, neboť zatímco Bůh vylévá svého Ducha svatého na ty, které zapečetuje, současně dopouští mocné blouznění na ty, kteří nepřijali lásku k pravdě.

Během sporu v prvním desetiletí a půl dvacátého století o „ustavičné“ byl jedním z mužů, kteří hájili správné mileritské stanovisko, že „ustavičné“ je symbolem pohanství, F. C. Gilbert. Gilbert

byl obrácený ze židovství a plyně čel a mluvil dokonalou hebrejštinou. Hájl průkopnické stanovisko v knize Daniel na základě svého porozumění hebrejskému jazyku. Roku 1910, právě v tom roce, kdy sestra Whiteová napsala rukopis, jenž měl být na desetiletí pohřben a v němž bylo označeno, že Daniellsův a Prescottův názor na „ustavičné“ pochází od satanových andělů, měl Gilbert se sestrou Whiteovou osobní rozhovor o otázce „ustavičného“.

Víme, že měl rozhovor, neboť si ihned (následujícího dne) sepsal shrnutí rozhovoru, který měl se sestrou Whiteovou. Roku 1931 A. G. Daniells prohlásil, že měl se sestrou Whiteovou v témže roce — 1910 — rozhovor na téma „the daily“. Daniells tvrdil, že mu sestra Whiteová nezanechala jiný závěr než ten, že „the daily“ bylo symbolem Kristovy služby ve svatyni. Daniellovo tvrzení o rozhovoru však nebylo pouze „lží“, nýbrž je to prorocká „lež“, která působí mocné blouznění.

Pro ty, kteří možná nemají přístup k tabulím z let 1843 a 1850, je důležité porozumět tomu, že když byla tabule z roku 1843 vydána v roce 1842, millerité stále věřili, že svatyni, která měla být očištěna v naplnění proroctví o dvou tisících třech stech letech, je země. Když vydali tabuli z roku 1850, tehdy již věděli, že svatyni, která má být očištěna, je nebeská svatyně. Z tohoto důvodu tabule z roku 1843 NEOBSAHUJE žádné vyobrazení Boží svatyně, avšak tabule z roku 1850 vyobrazení Boží svatyně OBSAHUJE. To je důležité, neboť Daniells tvrdil, že při svém rozhovoru se sestrou Whiteovou jí ukázal tabuli z roku 1843 a poukázal na ní na svatyni. To by bylo nemožné, neboť na tabuli z roku 1843 žádná svatyně není. Jeho tvrzení o rozhovoru bylo „lží“.

Když jsem v roce 2009 procházel tyto dějiny a uvědomil si, že muži na obou stranách této otázky tvrdili, že měli se sestrou Whiteovou rozhovor na téma „ustavičné“, poslal jsem e-mail do Ellen White Estate a zeptal se, zda mají přístup k zápisní knize, v níž byly zaznamenány rozhovory sestry Whiteové v roce 1910. Odpověděli, že tuto zápisní knihu dosud mají. Následuje můj e-mail a odpověď od Ellen White Estate.

Pondělí 19. ledna 2009

Komu se to může týkat:

Slyšel jsem, že existuje záznamová kniha, v níž bylo zaznamenáno, kdo měl rozhovory se sestrou Whiteovou a čeho se tyto rozhovory týkaly. Snažím se ověřit nebo vyvrátit, zda měl A. G. Daniells v roce 1910 rozhovor se sestrou Whiteovou ohledně předmětu „ustavičné oběti“. Je mi známo, že existuje historické svědectví o tom, že k tomuto rozhovoru došlo, ale zajímalo by mě, zda existuje nějaký záznam v úřední záznamové knize, který by to skutečně dokládal. Zároveň mi bylo řečeno, že také F. C. Gilbert měl v roce 1910 rozhovor se sestrou Whiteovou na téma „ustavičné oběti“, a rád bych věděl, zda to lze potvrdit prostřednictvím záznamové knihy, kterou v onom období vedl její personál. Je možné, že žádná záznamová kniha neexistovala, nebo že pokud existovala, tyto informace nezveřejňujete, anebo že i kdyby existovala, přesahuje vaše možnosti to pro mne ověřit. V každém případě jsem se tedy chtěl zeptat. Jakoukoli pomoc, kterou byste mi mohli poskytnout, bych velmi ocenil.

Milý Jeffe,

Děkuji za váš e-mail. Máme poměrně úplný přehled o itineráři Ellen Whiteové, založený na jejích dopisech, denících a zveřejněných oznámeních o jejích vystoupeních, avšak žádnou „lodní knihu“ jako takovou nemáme.

Jistě jste četl o návštěvě A. G. Danielse u Ellen Whiteové ve sv. 6 životopisu EGW, *The Later Elmhaven Years*, s. 256, 257. Nenalezli jsme žádný nezávislý záznam o tomto rozhovoru. Máme však dopis staršího Gilberta z 1. června 1910, který naznačuje jeho plán být ve St. Helena (kde Ellen Whiteová žila) ve dnech 6.–9. června. To je rozsah podpůrné dokumentace, o němž vím.

Bůh žehnej — Tim Poirier, zástupce ředitele Ellen G. White Estate

Neexistuje žádný nezávislý záznam o tom, že by kdy Daniells měl rozhovor na téma „každodenní“, avšak dochoval se Gilbertův dopis, který uvádí jeho záměr být v jejím domě od šestého do devátého června 1910.

V životopise sestry Whiteové, na který odkazuje pozůstalost Ellen Whiteové, kde se její vnuk zabývá otázkou rozhovoru s Danielsem, zaznamenal Danielsovo tvrzení týkající se zfalšovaného rozhovoru z roku 1910:

„O něco později v průběhu těchto rozhovorů šel starší Daniells, v doprovodu W. C. Whitea a C. C. Crislera, dychtivý získat od samotné Ellen Whiteové, jaký význam má její výrok v Raných spisech, za ní a předložil jí tuto záležitost. Daniells si s sebou vzal Rané spisy a tabuli z roku 1843. Posadil se těsně vedle Ellen Whiteové a zasypával ji otázkami. Jeho zprávu o tomto rozhovoru potvrdil W. C. White.“

„Nejprve jsem sestře Whiteové přečetl výše uvedené prohlášení z *Early Writings*. Poté jsem jí předložil naši prorockou tabuli, kterou naši kazatelé používali při výkladu proroctví Daniele a Zjevení. Upozornil jsem ji na vyobrazení svatyně a také na období 2300 let, jak byly znázorněny na tabuli.

„Poté jsem se jí zeptal, zda si může vybavit, co jí bylo ohledně tohoto předmětu ukázáno.“

„Když si vybavuji její odpověď, začala tím, že vyprávěla, jak se někteří z vedoucích, kteří byli účastni hnutí roku 1844, snažili nalézt nová data pro ukončení období 2300 let. Tato snaha měla za cíl stanovit nová data pro příchod Páně. To působilo zmatek mezi těmi, kteří byli součástí adventního hnutí.

„V tomto zmatku jí Pán zjevil,“ řekla, „že názor, který byl zastáván a předkládán ohledně dat, byl správný a že už nikdy nesmí být stanoveno žádné další datum ani zvěst o dalším čase.

„Potom jsem ji požádal, aby pověděla, co jí bylo zjeveno o zbytku toho „každodenního“ — o Knížeti, o zástupu, o odnětí „každodenního“ a o svržení svatyně.“

„Odpověděla, že jí tyto rysy nebyly ve vidění předloženy tak jako časová část. Nebude vedena k tomu, aby podávala výklad těch bodů proroctví.

„Rozhovor na mne hluboce zapůsobil. Bez váhání mluvila otevřeně, jasně a obšírně o období 2300 let, avšak pokud jde o druhou část proroctví, mlčela.

„Jediný závěr, který jsem mohl vyvodit z jejího volného výkladu času a z jejího mlčení ohledně odstranění „ustavičné“ a svržení svatyně, byl ten, že vidění, které jí bylo dáno, se týkalo času a že neobdržela žádné vysvětlení k ostatním částem proroctví.—DF 201b, AGD statement, 25. září 1931.“ Arthur White, Ellen G. White, svazek 6, 257.

Daniells tvrdil, že jí ukázal tabuli z roku 1843 a ptal se jí na svatyni, která na této tabuli není znázorněna. Tvrdil také, že vzal knihu Early Writings a zahrnoval ji otázkami ohledně toho, co měla na mysli, když zcela zřetelně podpořila průkopnické chápání „the daily“ a že tabule byla vedena rukou Páně. Syn Ellen Whiteové, který byl otcem Arthura L. Whitea, životopisce, jenž napsal přehled této údajné události, přijal Daniellsův a Prescottův satanský názor na „the daily“ a dosvědčil Daniellsovo tvrzení o tom, co při tomto rozhovoru slyšel. Se svou vykonstruovanou historkou si jednoduše nepočínali pečlivě, neboť tabule z roku 1843 nezobrazuje žádnou svatyni, na niž by byl Daniells mohl ukázat.

Další nepravda, která je v interview předložena, je tvrzení, že pasáž z Early Writings byla varováním proti „stanovování času“. Pasáž, na kterou se měl Daniells údajně ptát, zní takto:

„Viděla jsem, že graf z roku 1843 byl veden rukou Páně a že nemá být měněn; že údaje byly takové, jak je On chtěl; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých údajích a skrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem viděla ve vztahu ke „každodenní“ (Daniel 8,12), že slovo „obět“ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří a že Pán dal správný pohled na tuto věc těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednotu, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání „každodenní“; avšak ve zmatku od roku 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. Čas není zkouškou od roku 1844 a nikdy jí již znovu nebude.“ Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, syn sestry Whiteové, přijal falešný výklad „ustavičné“ a jeho syn Arthur se snažil zachovat „lež“ spojenou s rozhovorem, který se nikdy neuskutečnil, tím, že se pokusil naznačit, že varování v pasáži z Early Writings bylo prostě a výlučně pouze varováním proti stanovování času. Tento argument byl vymyšlen ve 30. letech 20. století a stal se hlavní součástí „lži“.

Tímto argumentem se budeme zabývat v příštím článku.

„23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael zbit a roztrhán; nyní však v době shromažďování Bůh uzdraví a obváže svůj lid. V době rozptýlení mělo úsilí vynakládané na šíření pravdy jen malý účinek, vykonalo jen málo nebo vůbec nic; avšak v době shromažďování, kdy Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude úsilí o šíření pravdy mít zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle sjednoceni a horliví. Viděla jsem, že je hanbou, aby se kdokoli odvolával na dobu rozptýlení jako na příklad, který by nás měl nyní řídit v době shromažďování; neboť kdyby pro nás nyní Bůh neudělal více, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je právě tak nutné, aby byla pravda zveřejňována v časopise, jako aby byla kázána.“

„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka byla nad některými čísly a zakryla v nich chybu, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu k ‚Denní‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění tomu těm, kteří hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání ‚Denní‘; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.